

Konti. Det er nøjagtigt opført i Statsregnskabet, saa Folketinget mister ikke nogen Adgang hverken til Kritik eller Kontrol, og tage vi Betænkningen over Statsregnskabet, anføres det der paa Kroner og Øre nøjagtigt, hvad der er gaaet med mere paa nogle Konti, og hvad der er sparet paa andre. Paa Betænkningen over Statsregnskabet for 1902—03 Sp. 405 findes der en Redegørelse for det hele, og ganske paa lignende Maade vil det gaa med denne Anmærkning, der er ingen Grund til at tro, at Krigsministeren skulde bære sig anderledes ad, naar han sidder i det ene Kontor, end naar han sidder i det andet. De ærede Medlemmer ville have det saaledes, at naar jeg sidder i Kontoret inde i Marineministeriet, har jeg Anmærkningen til Brug, den maa jeg benytte, men naar jeg saa rejser mig og gaar ind i et andet Kontor, ind i Krigsministeriet, maa jeg tænke mig selv, at der have vi disse Medlemmers Modstand, der ikke kunne finde sig i, at mulige besparede Beløb fra en Konto kunne anvendes paa en anden. Nej, man har i Virkeligheden villet slaa dette her alt for højt op. Spørgsmaalet er simpelthen kun om en god Økonomi. Spørgsmaalet er slet ikke om, at man skal give en Minister $2\frac{1}{4}$ Million til fri Raadighed, de 6 Konti blive staaende paa Finansloven, alle deres Underkonti blive ogsaa staaende, de staa i Statsregnskabet, for hver Konto opføres der, hvad der er brugt i Aarets Løb, og ligeledes, hvad der er brugt paa hver Underkonto. Ligeledes kommer der paa Statsrevisionens Betænkning Meddelelse om, hvorledes det er gaaet til, at der er sparet paa en Konto for at kunne anvende det paa en anden. Og hvad er det, der er sparet, det er ikke meget store Beløb. I Løbet af 6 Aar er der paa samtlige disse Konti i Finansaaret 1898—99 en Mindreudgift, altsaa en Besparelse, af 5,516 Kr. 75 Øre, i Finansaaret 1899—1900 en Mindreudgift af 21,850 Kr. 48 Øre, i 1900—1901 en Merudgift paa samtlige de 6 Konti af 16,191 Kr. 86 Øre, i 1901—02 en Mindreudgift af 6,925 Kr. 36 Øre, i 1902—03 en Merudgift af 5,657 Kr. 5 Øre, i 1903—04 en Mindreudgift paa 13,644 Kr. 66 Øre. Hvad bliver nu Resultatet af disse 6 Aar? Ja, da der et Par Aar var en Merudgift og i 4 Aar en Mindreudgift, bliver det besparede Gennemsnitsbeløb kun 4,347 Kr. $72\frac{1}{3}$ Øre. Jeg tror, vi skulle tage denne $\frac{1}{3}$ Øre med, for at De rigtig kunne se, hvor meget der

er Tale om, at Ministeren her kan faa at raaede over.

Nu er det mit Haab, at jeg ved at faa denne Anmærkning mulig kan opnaa noget mere. Det er mit Haab, at jeg mulig kan opnaa, at Pengene kunne anvendes endnu bedre. Jeg ved det ikke, det er et Forsøg, jeg gerne vil have Lov til at gøre, og som jeg gerne vil have Rigsdagen med til. Der er mange, der tale om, at der skal spares, men naar saa Ministeren kommer og spørger, om han da maa faa Lov til at blive stillet saaledes, at han kan gøre et Forsøg i den Retning, saa rejse adskillige sig og sige: Nej, det skal han skam ikke have Lov til! Det er, synes det mig, et lidt mærkeligt Standpunkt. Jeg synes, det er lidt urimeligt at stille sig saaledes overfor Ministeren, thi Rigsdagen kan jo allerbedst gennem et saadant Forsøg faa at se, om der er Mulighed for Besparelse. Saa siger man: Ja, men naar vi faa et saadant Forsøg ind paa Finansloven, komme vi aldrig af med det igen. Det ved jeg dog ikke. Naar en saadan Sag bliver ført ind baade fra Folketingets, fra Ministerens og fra Landstingets Side netop som et Forsøg, maa dog samtlige Parter være frit stillede, naar Forsøgsperioden, de 3 Aar, er udløben. Vi have dog vist heller ikke set Eksempler paa, at det ikke har kunnet lykkes. Hidtil finder jeg i alt Fald ikke noget saadant Eksempel. Saa siger man, ja, men det er farligt, thi ganske vist tro vi ikke paa, at den nuværende Minister vil misbruge denne Anmærkning, men der kan komme nogle andre, der kunne gøre det. Ja, det er jo nok muligt, at vi kunne skifte Ministre inden tre Aar, det er slet ikke saa urimeligt, det ved jeg for Resten ikke noget om, men at der skulde komme ret mange Krigsministre i Løbet af tre Aar, tror jeg nu heller ikke, og naar Folketinget i Virkeligheden har sin Kontrol gennem Statsrevisorernes Betænkninger, gennem sine Udvalg og gennem sine Behandlinger i det hele taget, gad jeg dog nok se, hvorledes det vilde gaa den Krigsminister, der kom efter mig, og som misbrugte Anmærkningen lige tværtimod, hvad Forudsætningen har været. Om han kunde holde sig Aar efter Aar paa en saadan Situation, tvivler jeg meget om. Det tror jeg i Virkeligheden heller ikke, vi faa at se. Nej, Modstanden mod denne Anmærkning, mine Herrer, er kun et Forsøg, som man har gjort paa at lave noget stort ud af, hvad der er meget smaat, og det kan